

3. Медіаграмотність у початковій школі: посібник для вчителя / О.В. Волошенюк, О.В. Ганик, В.В. Голощапова / за редакцією О.В. Волошенюк, В.Ф. Іванова. – Київ: ЦВП, АУП, 2018. – 234 с.

4. Медіаосвіта та медіаграмотність: підручник / ред.-упоряд. В.Ф. Іванов, О.В. Волошенюк; за наук. ред. В.В. Різуна. – К.: Центр вільної преси, 2012. – 352 с.

УДК 37.091.12-051:159.923.5(043.2)

Козар Я.С., студентка III-Б курсу;
керівник: Котубей В.Ф.,
викладач історії,
спеціаліст вищої категорії,
старший викладач

САМОВИХОВАННЯ ЯК КОМПОНЕНТ РОЗВИТКУ І САМОВДОСКОНАЛЕННЯ ВЧИТЕЛЯ

Становлення України як самостійної держави, її національне відродження і перехід до ринкових відносин кардинально впливають на роль фахівців з вищою освітою. Сьогодні загальноосвітнім закладам потрібні педагоги з досвідом самовиховання і саморозвитку професійних умінь організації особистісно-орієнтованого освітнього процесу. Реформування системи педагогічної освіти вимагає від майбутнього вчителя вибору стратегії неперервної освіти на основі саморозвитку, самовдосконалення, невід’ємними складовими якого є самовиховання та самоосвіта. Для педагога робота над собою – необхідна передумова набуття і збереження професіоналізму. Це цілеспрямований процес, який є продовженням професійного виховання, коли майбутній учитель з об’єкту виховного впливу («Я - студент, нехай мене вчать») перетворюється на суб’єкт організації власної життєдіяльності («Я - майбутній

фахівець, і готую себе до цього»): самостійно обирає мету самовдосконалення, постійно аналізує здобутки професійного зростання, займається самоосвітою. В ідеалі педагогічною діяльністю повинні займатися люди, що мають до неї покликання, природні здібності, талант. Однак, оскільки в наш час педагогічна професія є однією з наймасовіших, багато фахівців схиляються до думки, що відсутність у вчителя яскраво виражених здібностей може бути компенсована розвитком інших, не менш важливих професійних якостей, зокрема таких, як працелюбність, чесне та серйозне ставлення до своїх обов'язків, наполеглива робота над собою тощо.

Одні дослідники твердять, що вчителем-майстром можна стати, працюючи на робочому місці поруч з гарними вчителями, набуваючи вміння і досвіду. Інші зазначають на необхідності володіти педагогічним талантом: є він – успіх у роботі забезпечено. «Вчителем потрібно народитися» – вважають вони. Треті, слідом за А. Макаренком, стверджують, що у педагогічній діяльності головне не талант, а майстерність, заснована на умінні, на кваліфікації. Великого значення вчителю надавав і Я. Коменський. На його думку, «вчителі – душа і серце виховання і тому вони поставлені на високому почесному місці; їм вручена почесна посада, вище якої нічого не може бути під сонцем». Умовою успішного виконання почесного обов'язку вчителя Я. Коменський вважає його покликання і любов до цієї професії [2, с. 133-163].

Без роботи над розвитком власної майстерності не уявляли себе навіть найталановитіші педагоги. Одним з принципових положень педагогічної науки є аксіома, яка стверджує, що інтелект загострюється інтелектом, характер виховується характером, особистість формується особистістю. Тобто, яскрава, неординарна, приваблива особистість вчителя виступає однією з найважливіших

умов, а також засобом досягнення успіху у виховній і освітній діяльності. Про необхідність наявності у майбутнього вчителя певних рис, що роблять його придатними до педагогічної діяльності, зазначали й українські педагоги. Так, О. Духнович у своїй книзі «Народна педагогія в пользу училищ й учителей сельских» стверджував, що «всякий, хто посвящається в наставляння юнацтва, повинен бути вже від природи для цього обраним, бо не всякий, хто вчить і наставляє, може назватися учителем і наставником. Той, хто не має належної якості, більше шкодить людському суспільству і громадянству, ніж приносить користь» [1, с. 217-218]. Продовжуючи свою думку, український педагог стверджує, що наставник повинен бути обдарованим особливими якостями: справжнім покликанням до цієї служби; мати добрі і правильні знання і відомості з того предмета, який хоче викладати іншим; чистий і непорочний моральний характер (лагідність, поважність, мужній характер тощо); любов до учнів своїх; володіти від природи легким, зрозумілим способом викладання, мати арсенал потрібних засобів для навчання і наставляння; поважати добрий порядок.

Вибір особистісно-значущих цілей і завдань – це важливий крок професійного самовиховання, адже від вибору мети залежить ефективність роботи. Серед цілей самовиховання виокремлюють:

- 1) досягнення згоди із самим собою. Для цього слід навчитися приймати себе таким, яким є насправді, визнати власні вади;
- 2) досягнення гармонії з найближчим оточенням. Щоб досягти свободи і злагоди з найближчим оточенням, потрібно навчитися змінювати своє ставлення до нього, шукати в усьому позитивні аспекти, уміти прощати і не бути рабом речей. Крім того, слід контролювати власні

емоції, тобто усвідомити ті розумові операції, унаслідок яких вони виникають;

3) усунення поганих звичок. Необхідно намагатися позбутися їх якомога швидше, адже деякі з них можуть блокувати досягнення певної життєвої мети;

4) розвиток педагогічних здібностей та умінь. Завдання майбутнього педагога полягає в тому, щоб розвивати в собі спеціальні здібності, необхідні для успішного оволодіння професією, досягнення високих результатів [4, с. 115].

Психолого-педагогічний аналіз самовиховання майбутнього вчителя дає підстави розглядати його як систему, що характеризується цілісністю, взаємозв'язками. Це означає насамперед вміння узяти на себе відповідальність за власне життя. Перекладаючи цю відповідальність на інших, людина потрапляє в залежність від них, і її розвиток сповільнюється. Тому, *самовиховання* – це один з різновидів людської діяльності, важка робота насамперед над собою, її ефективність залежить насамперед від цілеспрямованості людини, наявності у неї стійкої мотивації, позитивних установок, правильного вибору методів самовдосконалення, систематичних зусиль і постійного самоконтролю.

Професійне самовиховання передбачає таку послідовність дій:

- вибір особистісно-значущих цілей і завдань самовиховання;
- планування діяльності і створення програми самовиховання;
- вибір методів і прийомів самовиховання;
- зіставлення досягнутих результатів з очікуваними;
- корекція програми самовиховання з урахуванням результатів самоконтролю.

Основним завданням майбутнього вчителя є вдосконалення професійно значущих якостей особистості:

розширення світогляду, збереження і зміцнення професійного здоров'я, підвищення рівня методичної підготовки, формування своєї духовної культури, педагогічного мислення, творчості тощо. Тому, визначаючи мету самовдосконалення, важливо відповісти собі не лише на питання «Яким я хочу бути?», а й на питання «Для чого я хочу таким бути?». Для студента, як майбутнього вчителя, необхідне чітке усвідомлення того, що вищий навчальний заклад – це лише умова отримання освіти. Освіта вчителя залежить від його інтересів, установок, потреб, власної активності в оволодінні науковими знаннями та вміннями, цілеспрямованості, свідомості і наполегливості у розвитку в собі тих якостей, що утворюють особистість сучасного фахівця. Можливості ж самовдосконалення дуже значні. Адже самовдосконалення, є важливою складовою самовиховання.

Самовдосконалення – це свідомо робота майбутнього вчителя з розвитку своєї особистості як професіоналу, що передбачає адаптацію власних індивідуально-неповторних особливостей до вимог педагогічної діяльності, постійне підвищення професійної компетентності і розвиток соціально-моральних якостей. Самовдосконалення майбутнього вчителя як і будь-який вид діяльності, має свою загальну структуру. Її основними компонентами є: мета, завдання, принципи, форми, методи, засоби та результат. Важливу роль у самовдосконаленні відіграє ідеал, як уявлення про найвищу досконалість, яка визначає певний спосіб і характер діяльності людини. Ним для майбутнього вчителя може бути як окрема особистість, так і спрямованість на досягнення конкретних результатів у професійній діяльності. Видатний вітчизняний педагог К. Ушинський відзначав, що учитель повинен бути високоосвіченою людиною з енциклопедичними знаннями,

любити свою професію, бути завжди зацікавленим в удосконаленні своєї майстерності, володіти педагогічним тактом. Йому важливо знати свою справу, чітко уявляти мету педагогічної діяльності, мати високу практичну підготовку, володіти методикою навчання і виховання, уміти викладати свої знання визначено і точно, бути не тільки хорошим викладачем, але й не менш умілим вихователем. Пропонуючи проект учительської семінарії, К. Ушинський радив приймати до них лише тих, у кому можна передбачити хороших учителів [3, с. 162-172].

Зважаючи на викладене вище, можна сказати, що проблема самоосвіти і самовиховання майбутнього педагога за своїм змістом є багатоплановою, її вивчення потребує систематизації різноманітних аспектів самовдосконалення особистості студента. Самовиховання – є самостійною діяльністю, що сформувалася під впливом соціально-педагогічних вимог до діяльності й особистості вчителя, його активності та цілеспрямованості, щодо змін та переосмислення власних дій.

Насамперед, самовиховання, є важкою роботою над собою, і її ефективність залежить від правильного вибору методів самовдосконалення, також постійного самоконтролю. Без самовиховання неможливе досягнення успіху в навчанні, педагогічній діяльності, сімейних стосунках і в житті загалом. Завдяки професійному самовдосконаленню, можемо спостерігати зміни, що відбиваються в особистість майбутнього вчителя завдяки реалізованим самовпливам. У цьому випадку студент педагогічного навчального закладу має вміти володіти своєю волею, управляти своїми емоціями, стримувати себе, підтримувати добрий, бадьорий настрій, виконувати особисті правила, режим дня тощо.

Список використаних джерел

1. Духнович О.В. Народна педагогія в пользу училищ й учителів сільських // Хрестоматія з історії дошкільної педагогіки: навч. посіб. / Від упорядників, вступні нариси та упорядкув. З.Н. Борисової, В.У. Кузьменко; За заг. ред. З.Н. Борисової. – К.: Вища шк., 2004. – С. 217-218.
2. Коменский Я.А. Великая дидактика / Я.А. Коменский // Избранные педагогические сочинения. – М., 1955. – С. 164 – 392.
3. Ушинский К.Д. Педагогические сочинения / К.Д. ушинський. – М.: Педагогика, 1988. – Т.1. – С. 416.
4. Лозовой В.А. Самовоспитание личности: философско-социологический анализ / В.А. Лозовой. – Х. : Основа. – 1991. – С. 115.

УДК 373.3.091.313(043.2)

Кузьма С.І., студентка І–Ж курсу;
керівник: Синевич І.С., викладач педагогіки

ІНТЕРАКТИВНІ ТЕХНОЛОГІЇ В ОСВІТНЬОМУ ПРОЦЕСІ ПОЧАТКОВОЇ ШКОЛИ

За нової парадигми освіти пріоритетним став новий підхід до ролі учня в освітньому процесі. Саме він повинен стати центральною фігурою на уроці. Від творчої активності учнів, їх вміння доказово міркувати, обґрунтовувати свої думки, вміння спілкуватися з іншими учнями класу, з вчителем залежить результативність уроку.

Відомо, що молодші школярі найкраще вчать, будучи залученими до активної пізнавальної діяльності. Адже вони не можуть довго концентрувати увагу, зберігати одну і ту саму позицію тіла, сидіти без руху та спілкування. Забезпечивши молодшим школярам можливість рухатись та переміщатись у просторі, можна

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>